

ἄλλο ἔργα... Ἡρωίδα τοῦ 21 (ἔστειλα ἐκ νέου) Σεντιμένο Ἑλληνοπούλο (πῶς ἐπέραςες εἰς τὴν ἐξοχὴν;) Ἀνοιξιάνικο Ἀεράκι (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· γράψε μου τώρα!) Ἰδιότροπον Σανθούλαν (τὸ διεδίδασα· θὰ γίνουν καὶ ἐλληνικὰ ἀεροπλάνα, μὴ ἀμφιδάλλης!) Πόρηνια τοῦ Βυζαντίου (βραβεῖον ἔστειλα) Δωδωναῖον (λευκίωμα, λυσόχαρτον καὶ βραβεῖον ἔστειλα) Χάμ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Φ. Μουχτ. (τότε ἦτο μὲν δεκαεξαεπίτονος, ἀλλὰ δεκαπενθήμερος) Βασιλοσάν Τηλς Κύπρου (βραβεῖον ἔστειλα) Φίλεργον Χελιδόνα (ἦτο λάθος, τὸ ὅποιον διορθώσω εἰς τὰς σημερινὰς ἐγκρίσεις ψευδωνύμων) Σωφραζέταν (ἔστειλα) Μικρὸν Ἀργοναύτην, Παμφῶς, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἀπριλίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περαίων μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχίων μέχρι τῆς 3 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Ἰφθαρίῳ μας εἰς φακέλους, ὃν ἔκατος περίεξι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

179. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε τραχικτὸν κινύτατον, Ἀπλοῦς τις ἀριθμὸς τὸ δεύτερόν μου. Τὸ τρίτον κομωδία ἀριστοφάνειος, Καὶ μέγας ποταμὸς τὸ σύνολόν μου.

180. Στοιχειογραφος

Εἰς: κ νησι Ἑλληνικὸ Μικρὸ-μικρὸ καὶ θελκτικὸ, Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς, Βουρὸν θὰ σχηματίσῃς.

181. Μεταγραμματισμός

Πτηνοῦ λευκοῦ κ' ὠραίου Τὴν μέσην ἂν ἀλλάξῃς, Εἰς τὴν Γεωμετρίαν Ἀμέσως νὰ κυττάξῃς.

182. Δημιώδες Αἶνιγμα

Μαυρονυχάτο Μακρινουράτο Τῆς γῆς βροντᾶται Τὸ δικηο λέει.

183. Τρίγωνον

*****
*****
*****
*****
*****

1. Τῆς πατρίδος εἶνε φύλαξ Ὑπερασπιότης τὸ πρῶτον.
2. Ἐρχεταί εἰς τὸν καθένα Αἰφιδίως ἀπὸ κρότον.
3. Μόλις λίγα πλησιάσῃς, Τριαντάφυλλα μυρίζει.
4. Ὡς προφήτην ὁ καθένας Βέβαια θὰ τὸν γυροῖξῃς.
5. Ἐνὸς ἄρθρου ἐδῶ θὰ βάλῃς Τὴν ὀδὴν αἰτιακὴν.
6. Καὶ ἐδῶ ἀντωνυμίαν Κάποιον, ἀγαφορικὴν.
7. Ἄν τὸ ἔβδομον ζητήσῃς Γράμμα εἶνε καὶ δηλώνει Πῶς τὸ σχῆμα τελειώνει.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βασιλείου Μπαρτζά

184. Διτυτωτόν
***** = Κατάδικος τοῦ Ἄδου.
***** = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
***** = Πολίτην τῆς Ἀττικῆς.
***** = Δοχεῖον.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Φιλοφίης τοῦ Βασιλῆα 185-189. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις: ροφός, ρόκμος, λάθος, Τάγος, νόσος.

190. Φωνηεντόλιπον

ν - τχς - πς - πστ - τ - ν

191. Γρίφος

H	N
T	S

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7
65. Ροδάκινα (ροδά· κοινά.) — 66. Μίνως (μῆν, ὄς.) — 67. Ἄστρον — ἄντρον.
68. ΠΙΘΗΚΟΣ
ΑΡΙΑΔΗΗ 69. Α Α
ΗΣΙΟΔΟΣ Α-ΚΑ-ΚΟΣ
ΑΡΠΑΔΟΣ Α-ΚΑ-ΔΗ-ΜΙ-Α
ΑΙΜΑΣΣΩ ΚΟΣ-ΜΙ-ΘΕ
ΣΟΛΟΜΩΝ Α
ΣΤΑΦΥΛΗ 70. Ἐμπροσθηγος γίνου. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἀπὸ τὸ μεσαῖον Ε, κατέρχεται εἰς τὸ δεύτερον Υ καὶ κἀμνει τὸν γύρον τοῦ σχήματος). — 71. ΒΡΑΣΙ-ΔΑΣ - ΒΑΤΡΑΧΟΣ (Βούς, Ραζίννας, Ἄν-Ταῖος, ΣπάΡτη, Ἰορδάνης, ΔυστοΧῆς, Ἄ-Τραῖλος, Σφοκλῆς.) — 72. Τὰ καλά κόποις κτάνται. — 73. Καὶ ὁ ἥλιος ἔχει τὰς κηλίδας του. — 74. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια με δεσποινίδας. Ἡ διεύθυνσίς μου: Ἀφροδίτην τῆς Μήλον, Poste Restante Ἀθῆνας. (1Α' 70)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιομορφα βιβλία, με καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χαρτου, ἐκ 200 σελίδων.
Ἐκαστὸν φρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, φρ. ἢ φρ. 10
Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβαζόντα· τὸ ἀντίτιμὸν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου, Ἀθῆνας.

ΔΑΡΥΤΙΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὀδὸς Δώρου 8α
Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 1709 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 153]

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Μ. Κωνσταντινίδης, Χ. Σούλης, Ἐνας γωρὸς ὑπογραφήν (17, 18) Μαρία Λάρμου, Χαρίκλεια Β. Κουδοῦνα, Β. Νεόφυτος, Θραγ. Ἄντ. Τουλῆς, Γ. Ν. Σαράνης, Πίπης Α. Κουσουκλῆς (16) Π. Πάτων, Πολύβιον Μ. Ἀρνιῶτου (19, 17), Καλλιόγη Μαλλιοπούδ, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Βασιλικὴ Κανέλλη, Μ. Αἰλιανός, Χρυσὸ Παράν, Ἀθ. Β. Σάγρικας, Π. Χριστοφορίδης, Ἑλλη. Φρ. Μίμνια (16-17), Ἐλισάβητ Σπ. Κενέλλη (16) Π. Σπ. Κανέλλη (16-17).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Καθ. Ηρ. Καταματῆ, Α. Κατωγιάννης, Ν. Η. Ἰωάννης, Ἀττικὴ Λύσις, Ἐδύ. Σ. Σουλκίης.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παλαχοροπούλου (16-17).
ΑΝΔΡΟΥ: Α. Μ. Λεπτοζῶς (19), Π. Α. Χρηστόπουλος.
ΣΑΚΥΝΘΟΥ: Ἐνας γωρὸς ὑπογραφήν (16-17), Μαριέττα Ε. Ξανθοπούλου.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Π. Χ. Γκιλῆς (16).
ΚΑΡΥΣΤΟΥ: Γ. Γ. Τασσατόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Φράγκη, Ἀρ. Γ. Θεοφάνης, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακίτου, Ἀσπασία Ἀδ. Παλαροῦ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Α. Οἰκονομοπούλου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Χρ. Καραγιάννης.
ΛΑΥΡΙΟΥ: Ζωή Α. Σούλη, Καλλιόπη Γ. Νικολέτη.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Προτόπουλος, Σ. Γ. Δαλιάρδος, Θ. Σπ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πολυχρονάκης, Γ. Β. Καλαμπακίδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Γ. Χαράλαμπος, Ἄντ. Γ. Παπαλεωνοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Φορῶ Ν. Τοῦζο, Ἀργυρῆ Α. Σπουγγίτου, Αἰκατερίνη Γ. Σπανδοῦ, Μαρία Κ. Πικροδημητρή, Ζωή Γ. Κονταρίνη, Ἑλλη Σακιδου, Α. Ἀντωνοπούλου Φωρ, Θεοδ. Χρ. Μουχτεπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Λαροῦδά, Ἀθηνᾶ Ἀλεξοπούλου, Πόπη Ἀγροπούλου, Τσαγαρέλλα.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἑλλη-Μαργαρίτα Μ. Ἐβρα, Γ. Γ. Τζωρτζής, Ν. Κ. Βαμβακούλας, Γ. Κ. Βαμβακούλας, Στέφ. Α. Δουζῆνα.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἰωάννα Γ. Μιχάηλα, Ἀσπρος Κόρμας, Κ. Γ. Βετιάδης, Χ. Γ. Παπῆς, Τότης Ν. Κορδῆς (19-17), Ἀναστασία Ν. Κλοῦαν, Μαρίκα Η. Βόλτου.
ΒΑΡΝΗΣ: Α. Ο. Παπαδόπουλος.
ΒΙΡΚΕΤ - ΕΛ - ΣΑΜΠ: Τούλα Γ. Πολυταγίδου (19-17) Ἄντ. Γ. Πολυταγίδης (16-17).
ΣΑΤΑΖΙΚΙΟΥ: Μερόπη Βαρονέη.
ΚΥΠΟΥ: Μαρία Δοκίμην, Κάμεν, Σουλκίς.
ΛΟΖΑΝΗΣ: Ἀδ. Τζέρος.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Θ. Γ. Κυριακίδης.
ΠΟΡΤ - ΣΑ'ΙΔ: Βασιλικὴ τῆς Κύπρου (16), Γ. Φανῆς (16) Γ. Χαρομυρτζῆς, Α. Χαρομυρτζῆς.
ΡΑΜΛΙΟΥ: Γαβριέλλα Κ. Μανράκη.
ΣΜΥΡΝΗ: Γ. Λομβάρδος (16) Τάνη Σαίτης, Μαρίκα Θ. Νικολαίδου (19).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐχέντων ὀδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπισησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς τοῖς: ΚΑΔΕΡΓΑ ΜΑΔΙΑΓΡΟΥ ἐν Ἀθῆναις, ΤΑΚΗΣ ΖΗΠΗΝ ἐν Σμύρῃ, ΒΑΣΙΛ. Γ. ΠΟΥΛΧΡΟΝΑΚΗΣ, μαθητὴς Γυμνασίου ἐν Ναυπλίῳ, καὶ ἄν μὴν πῶτος ἐνγράφῃ δὲ ἔξ ἡμῶν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ τῆς Μαῖου.
Προσέδωκεν φρ. 2,20 διὰ τὸν προσεχὲ διαγωνισμὸν.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἀντὶ δεκαλέπτον τὴν λύσιν διὰ ἀναφίρονται, οὗτοι οἱ ἀποστέλλαντες πένταλέπτον ἀντὶ δεκαλέπτον. (Ἰαμματόσημον ἑθνομικτὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί μὲ 5 λεπτά) ὅσοι διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰς.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑψηλοτάτης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶ: Ἐξωτερικῶ:
Ἔτησίαν... φρ. 8,— Ἔτησίαν... φρ. 10,—
Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50
Τριμηνος... 2,50 Τριμηνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.
Περίοδος Β' — Τόμος 18ος Ἐν Ἀθῆναις, 16 Ἀπριλίου 1911 Ἔτος 33ον. — Ἀριθ. 20

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς εἶχε φυλακισθῆ ὡς ἱεροχὸς τῆς ἐναντίου τοῦ Ναπολεόντος ἀποπειρας. Ὁ Ναπολεὼν ἀκούσας τὴν ἀπολογία τὸν καὶ πεισθεὶς ὅτι ἦτο ὄχι μόνον ἀθῶος ἀλλὰ καὶ σωτὴρ τῆς ζωῆς του, τὸν ἀποφυλάκιζει, ἐπὶ τῶν ὄρων ἁμῶν νὰ τῷ παραδώσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸν ἀληθινὸν ἐνόχον. Ὁ Κορμάς τὸ ὑπόσχεται. Κατόπιν ἐπισκέπτεται τοὺς φίλους του, διὰ τὸν ἰδοῦν ἐλευθερὸν καὶ νὰ χαροῦν, καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἐξοχικὴν καβέρναν τῆς μητέρας του, εἰς τὴν ὁμοίαν ἐξομολογεῖται ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἔχθραν πρὸς τὴν Βοναπάρτην, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀγάπην καὶ θαυμασμόν.

— Ὅχι! αὐτὰ ὅμως δὲν μᾶς ἐξηγοῦν, εἰπὴν ἡ μητέρα, γιὰτὶ ὁ Βοναπάρτης σου σ' ἐγώσῃ ἐπὶ τῇ φυλακῇ.

Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη τότε πάλιν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀποπειρας, καὶ ἐξηγήσεν εἰς τὴν μητέρα του διατὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ἀνάγκησιν, ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γῆρας Κορμά ἀνεκάλυψε τὴν συνωμοσίαν.

Ἡ μητέρα ἐκλαίει ἀκούουσα τὴν τραγικὴν διηγήσιν καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ ὁ υἱὸς τῆς.

— Ἄχ, εἶπεν ἔπειτα, εἰσὶ γένναλο παιδί, Λουδοβίκε μου, ἀλλὰ γιὰτὶ, γιὰτὶ ἐπήγες νὰ ἐκθῆσῃς τὴ ζωὴ σου γι' ἀγάπην τοῦ Βοναπάρτη;

Ἡ γῆρα Κορμά δὲν ἦτο κακὴ, εἶχεν ὅμως τὸ μυαλὸ γαλασμένο ἀπὸ τὰς οὐτοπιστικὰς θεωρίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Ἰακωβίνων, οἱ ὁποῖοι τὴν περιστοίχιζαν.

Ἡ εὐγενὴς πράξις τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν συνεικίνησε καὶ, διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς, γυθάνθη τὰς πεποιθήσεις τῆς κλονιζόμενας.

— Λουδοβίκε, ἐπιθύρσιον, εἰσαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀξίζει τὴν ἀφοσίωσίν σου;

— Ναι, μητέρα, εἰμαι βέβαιος, καὶ ὁ Βοναπάρτης γρήγορα θὰ μᾶς πὸ ἀποδείξῃ πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, χρεωστώ νὰ ἐμπληρώσω ὅ,τι τοῦ ὑπέσχεθῆκα καὶ νὰ εὐρω τοὺς καθύργους.

Ὁ μικρὸς ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μητέρα του ἐγνώριζε τοὺς συνωμοτάς, οἱ ὁποῖοι συνηθοῖοντο εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου τῆς· ἀλλὰ ἡ γῆρα τὸν ἐβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνην του.

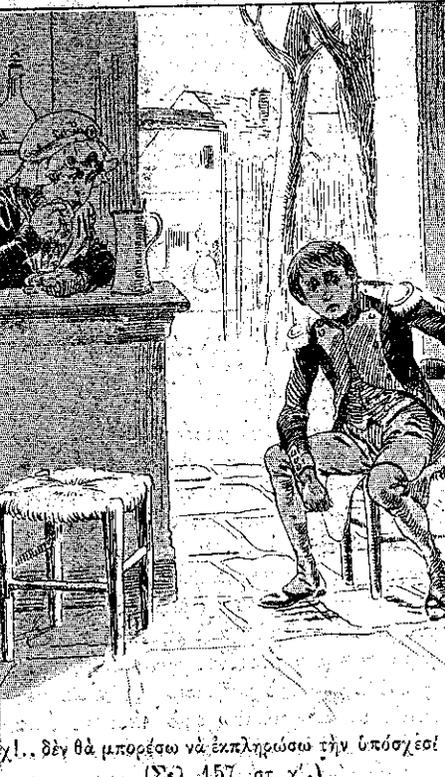
— Παιδί μου, τῷ εἶπε, δὲν εἰξεύρω καθόλου ποῖοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ μού λές. Ἦλθαν ἐδῶ γιὰ πρῶτη φορά τῇ βραδύα ποῦ τοὺς εἶδες. Μοῦ γύρεσαν δωμάτιο μοναχικὸ, τοὺς ἐδείξα τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, καὶ αὐτὸ ἦταν ὄλο' ἄλλο δὲν ξέρω.

Καὶ ἔμεινε σιωπῶν καὶ σκεπτικὸς. Βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς τῶσον λυπημένον, ἡ γῆρα Κορμά προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἦψ' εἶπεν, ὅτι πιθανὸν νὰ ἦταν ὅτι ἀν ὁ ἄνθρωπος τοῦ οἴκου ἐπανήρχοντο, θὰ τοὺς ἀνεγνώριζεν, ὅτι βεβαίως θὰ ἐπανήρχοντο...

— Ναι, ἀλλὰ πότε; ἀνέκραξε στενάζων ὁ Λουδοβίκος· δὲν ἔχω παρὰ τρεῖς ἡμέρας.

Μετ' ὀλίγα ἀκόμη λεπτὰ ἀπελπίστας, ὁ μικρὸς στρατιώτης ἐσηκώθη καὶ ἐπήγεν εἰς τὸν οἰκισκόν, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκον ἐκεῖ κανὲν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων.

Ἡ αἰθουσα ἦτο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τὸν φεγγίτην τῆς σπέτης, τὴν ἐπέβραν τῆς ἀποπειρας. Ἐδαίανά βαρῆλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάνθητο οἱ συνωμοτάς, περυστοίχιζαν ἀκόμη τὴν μι-

Ἄχ!.. δὲν θὰ μπόρῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου!.. (Σελ. 157, στ. γ')

κράν τράπεζαν, επί της οποίας είχαν απλωμένον τὸ στέδιον των. Ὁ Λουδοβίκος ἠρέσθησεν ἐπιμελῶς τὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, παντοῦ. Ἐξάφνα ἀφῆκε κραυγὴν θριάμβου. Κυλῆσας ἕνα βαρέλι, ἀνεκάλυψεν ἀπὸ κάτω ἕνα θερμάτινον πορτοφόλι, δεμένον με λωρίδον ἐπίσης ἀπὸ δέρμα.

Τὸ ἀνοιξέν ἀμέσως καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τοὺς θύλακας του πληθὺς ἐπιστολῶν.

Κρίμα! ματαία χαρά! αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἦσαν γραμμῆναι εἰς μίαν παραδόξον, ἀγνωστον γλῶσσαν, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ὁ μικρὸς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε λέξιν.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τῆν πρώτῃν ἐπιτυχίαν, ἔχω τὸ σχέδιόν μου.

Καὶ κρύψας τὸ πορτοφόλι εἰς τὴν σέπην του, ἀνήλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον κατέειχε τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν ἐκοιμάτο εἰς τὸν στρατώνα.

Ἐβγάλε τὴν στολὴν τοῦ παιδὸς τοῦ στρατοῦ, ἐφόρεσε πολιτικά, διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται εὐκόλα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ μητέρα του τὸν ἐπεριμένεν ἀνυπομόνως.

— Πού πηγαίνεις πάλι, Λουδοβίκε; τὸν ἠρώτησε, βλέπουσα αὐτὸν ἑτοιμον νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν ἐννοῶ νὰ κινδυνεύσῃς πάλι τῆ ζωῆ σου... Συλλογίσου, παιδί μου, τὴ δυστυχισμένη σου μητέρα...

— Μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς, πρέπει!... Ἐδῶσα τὸ λόγον μου ἐπὶ τὸ Βοναπάρτη... πηγαίνω νὰ εὐρῶ τοὺς κούργους!...

Ἡ γῆρα ἠγωνίσθη εἰς μάτην νὰ κρατήσῃ τὸν υἱὸν τῆς. Ἐκεῖνος, ἀπεσπασθεὶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν στρατώνα τοῦ 15ου συντάγματος, παρὰ τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν. Καθ' ὁδὸν ἐψιθύριζε:

— Φθάνει νὰ με ἀφίσῃ ὁ λοχίας νὰ πάρω μαζί μου τὸ Μουστάκα!

Ἄς εἰπωμεν εὐθὺς ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ Μουστάκας, εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐφαίνετο δίδων τσῆν σημασίαν.

Λοιπὸν, ὁ Μουστάκας ἦτο ἕνας ἄσχημος σκύλος, χρώματος καφέ με γάλα, ἀπροσδιοριστοῦ ράτσας, με μακρὸν τρίχωμα, με κοντὰ πόδια καὶ με σχισμένα αὐτιά. Ἀλλὰ με ὄλην του τὴν ἀσχημίαν, ἦτο τὸ «χαϊδεμένο παιδί» ὅλου τοῦ συντάγματος. Διότι ὁ Μουστάκας ἦτο ζῶον ἐκτάκτου νοημοσύνης καὶ προικισμένον με μίαν ὄσφρησιν πραγματικῶς ἐκπληκτικὴν.

Οἱ στρατιῶται τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, διασκεδάζον εἰς τὸν στρατώνα καλλιεργοῦντες καὶ ἀναπτύσσοντες τὸ φυσικὸν αὐτὸ χάρισμα τοῦ σκύλου, καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς θαυμάσια ἀποτελέσματα. Συγχρότατα ὁ Λουδοβίκος εἶχε παραστῆ εἰς

τὸ ἀκόλουθον πείραμα. Ἐδίδον εἰς τὸν Μουστάκην νὰ μυρίσῃ, τὸ πιλίκιον, τὴν ζώνην, τὸν μανδύαν ἢ ἄλλο πρῶγμα ἀνήκον εἰς ἄνδρα σιονδήποτε τοῦ συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τοῦσεν ὁ σκύλος.

Τὸ σύνταγμα ἔσπευγε διὰ γυμνάσια ἢ διὰ πορείαν, καὶ ὁ Μουστάκας ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸν στρατώνα. Μίαν ἢ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, τὸ ἀνοιγὸν τὴν θύραν, καὶ ἀμέσως τὸ θαυμασιον ζῶον, ὀσφραίνόμενον τὸ ἔδαφος, διηυθύνετο ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ σύνταγμα. Πάντοτε, διαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ διανυθεῖσα ἀπόστασις, ὁ σκύλος κατώρθωνε νὰ εὐρίσκῃ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκε τὸ πρῶγμα, ποῦ τοῦ εἶχαν δώσῃ νὰ μυρίσῃ!

Ὁ Μουστάκας εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου, εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὸ Μυρσέρον, καὶ παντοῦ, τόσον εἰς τὰς φλογεράς ἡμέρας τῆς ἐρήμου ὅσον εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς φάραγγας τῶν Ἀλπεων, κατώρθωνε νὰνευρίσκῃ τὸν κύριόν του καὶ τὸ σύνταγμα του.

Εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἰκανότητά τοῦ Μουστάκα ὁ Λουδοβίκος εἶχεν ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ὅταν ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν γέροντα λοχίαν, τὸν εἰδικῶς ἐπιμελούμενον τὸν σκύλον, νὰ τοῦ τὸν παραχωρήσῃ, κατ' ἄρχας ὁ λοχίας ἠνῆθη. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μουσικὸν του.

— Λοχία, τῷ εἶπε, γι' ἀγάπη τοῦ Πρώτου Ὑπάτου!

— Τι μοῦ ψάλλεις ἐκεῖ, παλαβέ; ἔκαμεν ὁ γέρος γρονιάρης γιὰ τὸν Κοντοδεκανέα θελεῖς τὸ Μουστάκα;

— Ναι, ναι, μὰ μὴν τὸ πῆς κανενός! θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰνακαλύψωμε τοὺς δρόμους τῆς ἀποπειράς...

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΙΟ

Η ΛΑΜΠΡΗ

«Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ. Κράγγ, κράγγ, κρούγγ, κρούγγ!»

Ἀκούσθησαν τὰ μεσάνυκτα τὸ σημαντρὸν κ' ἡ καμπάνα τῆς Λαμπρῆς.

Ἐγὼ, με μιά πῆδικα ποῦ ζωγράφισα με τὸ κηρὶ μὲ κόκκινον αὐγὸ, δὲν εἶχα ἀποκοιμηθῆ τ' ἄλλα τ' ἀδέρφια μου κοιμῶνταν ξένοιαστα σὰ στὸν καλὸν κατῆρ. Ἡ μητέρα μου χωρίζε τ' ἀσπρόρουχα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν πλύσῃ, κ' ἡ κυραμάνα μου παιδεύονταν με τὴν ψυχοπαῖδά μας στὸ μαγειριὸ γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὸ «τρίμμα» ἀπὸ τὰ σηκωτάκια κ' ὄλα τὰ λιανώματα τοῦ ἀρνιοῦ, με τηγαλισμένα ψωμάκια καὶ μάρθα, ὅταν

ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ «καλοκαίρινόν» κ' ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα μου:

— Σηκωθῆτε κ' ἐτοιμασθῆτε γρήγορα, νὰ μὴ καθῆται ὁ κόσμος καὶ μᾶς καρτερεῖ!

Ποῦ νὰ ξυπνήσουν ὅμως τ' ἀδέρφια μου! Ὁ μικρὸς μάλιστα, ἂν δὲν τὸν ραντίζαν με νερὸ, θὰ κοιμῶταν ἀκόμη ὡς τὰ τώρα, τόσον ποῦ ἐκίνησε κ' ἀνιπτος κοντὰ μας.

— Πήρατε τὲς λαμπάδες σας; μᾶς ρωτᾷ ὁ πατέρας μου καὶ τῆ μεγάλη γιὰ τὸ Χριστὸ; Σβύσατε καλὰ τὲς φωτιές; Μὴν ἀφίστατε τῆ γατὰ στὸ μαγειριὸ με τ' ἄρνι; Ἄιστε λοιπὸν, χρονιάσατε ὅσο νὰ ἐτοιμασθῆτε!

«Ὅλος ὁ κόσμος στὸ ποδᾶρι. Ποῖος ἔκλεινε τὸ σπῆτι του, ἄλλοι ἔτρεχαν ἀμίλητοι γιὰ τὴν Ἐκκλησιᾶ με τὰ δαδιά στὸ χέρι γιὰ νὰ βλέπουν νὰ περπατοῦν, κάποιος φώναζε τοὺς γειτόνους του ἂν ξύπνησαν, καὶ τὸ σήμαντρο κ' ἡ καμπάνα βαροῦσαν ἀτέλειωτα:

— Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ, κράγγ, κράγγ, κρούγγ, κρούγγ!..

Τὴν Ἐκκλησιᾶ τὴν ἤσραμε γεμάτη. Ὁ παππᾶς καρτεροῦσε ὄλο τὸ χωριὸ γιὰ νὰ βάλῃ εὐλογητὸ κ' ἔστειλε παιδιὰ στὰ σπῆτια νὰ ξυπνήσουν τοὺς κοιμισμένους, καὶ τὰ παιδιὰ ἐσπαζαν παραθύρια με τὲς πέτρες καὶ τράνταζαν θύρες ἀπὸ κτυπήματα ὅσο νὰ τοὺς ξυπνήσουν.

Ὁ Γερομπῆρος μόνον ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ρεματισμούς, δὲν θ' ἄκουε ὁ κακομοῖρος τὸν καλὸ τὸ λόγον, ἀλλὰ σὰν ἄρρωστος καὶ κατακόιτος, ἦταν συχωρεμένος.

— Οἱ ἄλλοι ὄλοι εἶμαστε ἔδω; ῥώτησε ὁ παππᾶς.

— Εἶμαστε, παππᾶ.

— Ἐμπρός λοιπὸν. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός.

Ὅταν βγήκαμε ἔξω στὸν Νάρθηκα γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, νὰ κ' ὁ Γερομπῆρος, καβάλλα στὸ μουλάρι του, μπροστὰ στὸν παππᾶ.

— Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ χωνέψω αὐτὸ, ἔλεγε, ν' ἀπομείνω ἀπὸ τὰ παληποδᾶρα φέτος ἔτσι! Ἀκόμα εἶμαι ζωντανός, δὲν εἶμαι πεθαμένος.

Ὁ τι ἀπόλυσε ἡ Ἐκκλησιᾶ καὶ γυρίζαμεν ὄλοι με τὲς ἄσπρες λαμπάδες ἀναμμένες, γιὰ νὰ πᾶμε καὶ στὰ σπῆτια τῆ γάρῃ τῆς λαμπρῆς ἀπὸ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» τοῦ παππᾶ, ἀσπρίζε κ' ἡ ἀνατολὴ καὶ ἄχ! τί ἐμμορφα μοσχοβολοῦσαυ αὐτὴ τὴν ὥρα τ' ἀνθισμένα δένδρα ἀπὸ τὲς αὐλές καὶ τοὺς κήπους!

Οἱ ἄνθρωποι ἐχώριζαν γιὰ τὰ σπῆτια τοὺς με τὲς εὐχῆς στὸ στόμα: «Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλά, χαροῦμενοι, με ὅ,τι ἀγαπάει ἡ καρδιά σας».

Τ' ἀηδόνια τὸ ἔλεγαν στὰ λακκώ-

ματα κάτω, μέσα στὰ βᾶτα, κ' ὁ μικρὸς ἀδελφός μου, σὰν περιεργος ποῦ εἶνε, με ρωτοῦσε:

— Δε μοῦ λές, γιατί τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τῆ νύχτα δὲ λαλοῦσαν τ' ἀηδόνια καὶ τώρα λαλοῦν;

Ἀπὸ τῆ χαρὰ τους γιὰ τὴν Πασχαλιά, τοῦ λέγω, δὲν καταλαβαίνεις;

— Μήπως ξυπνᾶς καὶ σὺ κανένα χάραμα, ὑπναρᾶ, τοῦ λέγει ὁ πατέρας μας, γιὰ νὰ ἰδῆς πότε λαλοῦν τ' ἀηδόνια;

Προτοῦ νὰ μπῶμε στὸ σπῆτι μας, εἰμὲς τὰ παιδιὰ περάσαμε κ' ἀπὸ τὴ μάνδρα, γιὰ νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὲς λαμπάδες μας καὶ τὰ γιδοπρόβατα με τ' ἄρνι καὶ τὰ κατοίκια, περάσαμε κ' ἀπὸ τὸ μουλάρι μας, τῆ Σίβα. Τὸ σκυλί μας μᾶς δέχτηκε με τόση χαρὰ τὸ καιμένον στήν αὐλή.

Ὁ μικρὸς ἀδελφός μου σοφίστηκε νὰ φωτίσῃ με τῆ λαμπάδα του καὶ τὲς κόττες, καὶ πῆγε κ' ἀνοιξε τῆ θύρα τοῦ κοιτασιοῦ σὰν νὰ χρειάζονταν κ' αὐτὸ γιὰ νὰ χαροῦν καὶ τῶν κοιτῶν αἱ καρδιές...

Ἡ πρώτη δουλειὰ μας ἦταν νὰ τραβήξωμε στὴν τραπέζαρια.

Τὸ «τρίμμα» ἦταν ἑτοιμο, αἱ σταυροκουλοῦρες βγήκαν ἀπὸ τὸ δουλάπι κ' ἡ Πίνα ἢ ψυχοπαῖδά μας ἔφερε καὶ τ' αὐγὰ τὰ κόκκινα στὴν κανίστρα, γιὰ νὰ σουγγυρίσωμε με τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Παίνομε νὰ σουγγυρίσωμε, τί νὰ ἰδοῦμε; Ὁ μεγάλος ἀδελφός μου, γιὰ νὰ βρῆ ποῖο αὐγὸ εἶχε γερότερη μύτη καὶ νὰ νικήσῃ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, δοκιμάζοντας τὸ ἕνα με τ' ἄλλο, δὲν εἶχε ἀφήσῃ κανένα γερό στὴν κανίστρα!

Γιὰ τιμωρία του, εἶπεν ὁ πατέρας μας νὰ γυρίξῃ ὑστερα τῆ σούβλα με τ' ἄρνι μοναχός του στὸν κῆπο· ἐκεῖ ὅμως ποῦ τὸ γύριζε, ὄλοι τὸν παρακαλοῦσαμε, γιὰ χάρι, νὰ μᾶς ἀφίσῃ λίγο νὰ γυρίξωμε καὶ μεῖς, κ' ἐκεῖνος μᾶς ἔκανε τὸ βαρὺ, σὰν νὰ μᾶς χάριζε κάτι δικὸ του. Μονάχα ἡ Πίνα μᾶς δὲν πρόφθασε νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιατί κουβαλοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὲς σταυροκουλοῦρες καὶ τὰ κόκκινα αὐγὰ ἐπὶ τὸς δεκαεπτὰ βαπτιστικὸς τῆς μητέρας μου.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΛΑΔΑΜΑΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Τῆς χήρας τὸ παιδί στήν ξενικιά τῆς μάννας του ἡ κατὰρα βασανίζει καί, κάποια χειμωνιάτικη νυχτιά, μετανοιωμένο σπῆτι τους γυρίζει.

Με τὴν εὐχὴ τῆς μάννας ξεκινᾶ, αὐτὴ παντοεινὰ τὸ προσαιτεῖται ὅταν περνᾶει θάλασσες, βουνά κ' ἀβρῆν ἐκεῖ σὰ ξένα βασιλεύει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪ ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰδιότερον βέβαια εὐχαρίστησιν θακούετε, ὅσοι συγγάζετε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἐκκλησιᾶν, τὸ ὅραϊον ἐκεῖνο προπάριον, τὸ ὁποῖον ψάλλεται εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» ἐπὶ πολλὰς μετὰ τὸ Πάσχα λειτουργίας:

Μαγδαληνῇ Μαρίᾳ
Τοῦ τάφου προσελθοῦσα
Καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα,
Ὡς κηπουρῶν ἠρώτα:
«— Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα
Τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;»
Καὶ παρ' Αὐτοῦ ἀκούει:
«— Μαρία, μὴ μου ἄπτου!»
Ὡ, θεῖας, ὦ, φίλης,
Ὡ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔλαμνεν ὅταν ἤμουν παιδί. Τὸ ἤκουα συνήθως εἰς ἕν ἐξοχικὸν ἐκκλησάκι τῆς πατρίδος μου, ὅπου τὰς Κυριακάς τῆς ἀνοξίσεως, λίαν πρῶτῃ ὅπως αἱ Μυροφόροι, ἐπήγαινα με τὸν πατέρα μου. Ὁ ψάλτης εἶχε γλυκυτάτην φωνὴν ὑψηφώνου καὶ εἰς τὸ τροπάριον αὐτὸ ἐξήντλει ὄλην του τὴν τέχνην, τὴν περιπάθειαν καὶ τὴν τρυφερότητα. Εἰμπορᾶ μάλιστα νὰ εἶπω, ὅτι ψάλλον παριστάνεν ὅπως οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τοῦ ἄσματος.

Ἐξάφνα, εἰς τὸ «Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;» διέκρινε ὄλα τὰ αἰσθητά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κατεῖχεται τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐρωτήσα Μυροφόρος, τὴν ἀγωνίαν τῆς, τὴν ὀλίσφιν τῆς, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν νεκρὸν Διδάσκαλον, ἀκόμη καὶ τὴν κούρασιν τῆς.

Ἐπειτα ἀναπαρίστατο ἡ μετ' ἀγάπης καὶ γλυκύτητος αὐστηρά, ἡ πλήρης μυστηρίου ἀπάντησις τοῦ Διδασκάλου: «Μαρία, μὴ μοῦ ἄπτου!» Καὶ ἤρθετο τέλος τὸ ἐξαφνικὸν καὶ ὑπέροχον ἐκεῖνο ἀλλ' ἐγ κ' ὦ, θεῖας, ὦ, φίλης, ὦ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!», με τὸ ὁποῖον ὁ ψάλτης κατώρθωνε νὰ μεταδίδῃ ὄλην τὴν χαρὰν, τὴν ἐκπληξίν, τὴν ἔκστασιν, τὸ δέος τῆς Μυροφόρου, πρὸ τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε...

Τὶ ἐντύπωσις!... Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ ἐξωκκλησίου, ἀντίκρου μοῦ, ἐφαίνετο ἡ μεγάλη ἐξοχή. Κάμπος πρᾶσινοσ, δένδρα ἀνθισμένα, λωφίσκαι καὶ πέρα κυανὰ βουνά... Ἐμπρός-ἔμπρός ἕνας κῆπος, θαυμασιῶς

στολισμένος ἀπὸ τὴν ἀνοιξίν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ κῆπος τοῦ Ἰωσήφ, ἐπὶ κάπου ἐκεῖ θὰ εὐρίσκετο τὸ κενὸν τῶρα μνήμα τοῦ Κυρίου.... Καὶ ἀκούων τοὺς γλυκεῖς στίχους με τὴν γλυκειάν, ὑποβλητικὴν μελωδίαν, — καὶ δὲν φαντάζεσθε τί ὄραϊα ποῦ ψάλλεται αὐτὸ τὸ τροπάριον εἰς τὴν πατρίδα μου! — ἀνεπλάττα με τὴν παιδικὴν μου φαντασίαν ὄλην τὴν σκηνὴν τῆς ὑπερφυσικῆς συναντήσεως.

Ἐβλεπα τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ Μαρία ἐξέλεθεν ὡς κηπουρὸν, σκυμμένον κάπου-ἐκεῖ, στρέφοντα τὰ πόδια, ὀσφραίνόμενον ἴσως ἐν δροσόρρυτον αὐγινόν τριαντάφυλλον.... Ἐφανταζόμουν ὅτι ἡ Μαρία, φορτωμένη με ἄνθη καὶ ἀρώματα διὰ τὸν τάφον, τὸν πλησιάζει, τὸν ἐρωτᾷ, καὶ συγχρόνως με τὴν ἐρώτησιν, διὰ νὰ τὸν ἀποσπᾶσῃ ἀπὸ τὴν ἀνοχλαστειάν του, τὸν ἐγγίζει, τὸν κτυπᾷ οἰκείως εἰς τὸν ὦμον... Ἀμέσως ἐκεῖνος στρέφεται, σηκώνεται, ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγα βήματα, προβάλλει τὰ χέρια: «Μαρία! μὴ μ' ἐγγίξῃς!...» Καὶ παρουσιάζει συγχρόνως τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἤρεμον καὶ αὐστηρὸν, χωρὶς μειδιάμα. Ἀλλὰ πάγκαλον, ὄσθον, με τὴν λάμψιν, με τὴν αἴγλην ἐνὸς Θεοῦ... Ἡ Μαρία ἀφίνει νὰ τῆς πέσουν καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δοχεῖα τοῦ μύρου. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν, ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον... Ὁ δὴθεν κηπουρός, ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν πρῶτον ἀνοιξιάτικον κῆπον, εἶνε Ἐκεῖνος, εἶνε ὁ Διδάσκαλος, τὸν ὁποῖον προχθὲς εἶδε σταυρωμένον, χθὲς νεκρὸν, καὶ σήμερον ἐπαναδύσει ζῶντα! Ποῖον θαῦμα καὶ ποῖα χαρὰ!...

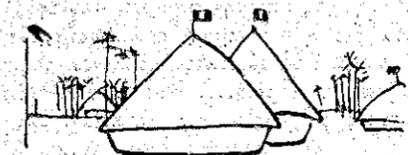
Ὡ, αὐτὸ τὸ τροπάριον, με τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ἐκπληκτικῆς σκηνῆς εἰς τὸν κῆπον, μοῦ ἔδιδε τότε ὄλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὄλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Περισσότερον ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ποῦ ἤκουα εἰς τὴν Ἐκκλησιᾶν τὸ Πάσχα καὶ κατόπιν... Διότι αὐτὸ, φαίνεται, εἶχε τὴν μεγαλύτεραν ὑπεβολὴν καὶ μ' ἔκαμε νὰ βλέπω, μαζί με τὴν Μαρίαν, τὸν ἀναστάντα Χριστόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη, τὸ Πάσχα, αὐτὴ ἡ παιδικὴ ἀνάμνησις, περισσοτέρον ἀπὸ κάθε ἄλλην, μοῦ δίδει ὄλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὄλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως...

Σὰς ἀσιμύτοιαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,"

ΤΟ ΧΕΛΙΔΩΝΙ:—Κανείς ἄνθρωπος δὲν ἐφόρεσε ποτὲ με περισσοτέραν χάριν τὸ μαῦρό του φράκο καὶ τὸ ἄσπρον του γελέκο.

ΤΟ ΓΑΪΔΑΡΟΣ:—Τὶ σοβαρότης, τί ἐμβρίθεια, τί βαθύτης σκέψεως! Ἄν δὲν εἶχε μακρὰ αὐτιά, θὰ ἦτο ὁ Ἄριστος, ὁ Κάντιος καὶ ὁ Ἐγγελοσ μαζί.

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ

[Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Περὶληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ δαυδακτής ἀεροπόρος Λουκιανὸς μᾶς διηγῆθ' ἡν δευτέραν μεγάλην πτήσιν τῆς ἀεροπλάνου τοῦ «Κρά-Κρά», τὸ ὅποιον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν κατ'ὄρθον εἰς φθάσιν ἀλλοῦ εἰς Ἀγγυπτον, φέρων τὸν Λουκιανόν, τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τοῦ Βαβέταν καὶ τὸν κόρακα Κρά-Κρά. Ὁ ἀεροπόρος συνεχίζει τὴν διήγησίν του μετὰ τὴν θανάσιμην σωτηρίαν των ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ληροκτικῆς συμμορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχον ἐπιπέσει, καὶ τὴν ἐπιπεμένην ἐπιστροφὴν των ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν Ἡλιούπολιν.

Ὅσοι γνωρίζετε ἐν πείρασ, ὅπως ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ, ὅτι ἔσον εὐρίσκονται κανεὶς μακρύτερα ἀπὸ τὴν προσφιλή του πατρίδα, τόσο περισσότερο τὴν ἀγαπᾷ καὶ τόσο βαθύτερα αἰσθάνεται τὰς θλίψεις τῆς, θὰ ἐπεδοκιμάσετε βέβαια τὸ νέον μας τόλμημά...

Ἡμεθεῖς ἐτοιμοὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν δι' ἀεροπλοίου, ὅταν ἐμάθαμεν, ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Γάλλου Προξένου, τὰ κατὰ τὴν βδελυρὰν ἐνέδραν τοῦ Οὐάνταϊ, καὶ τὸν φόνον τοῦ λοχαγοῦ Φιγκενσούς, τῶν ὑπολοχαγῶν Δελακομύν καὶ Βασσέρ καὶ τῶν ἀνδρείων των συντρόφων.

Ἀμέσως ἐσκέφθημεν ὅτι θὰ ἐσκέπτεσθε καὶ σεῖς εἰς τὴν ἔσιν μας: νὰ τοὺς ἐδικήσωμεν. Καὶ νὰ τεστρώσωμεν τὸ σχέδιόν μας ἀσφαιστικῶς: Θάνηρομεθα τὸν Νεῖλον ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερα καὶ θὰ ἐπηγάινωμεν νὰ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς δολοφόνους τῶν συμπατριωτῶν μας, διὰ κινήματα τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια θὰ τοῖς ἦτο πολὺ καθαρά, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ τὸν γαλλικὸν στρατόν.

Εὐθὺς τὴν ἐπαύριον, ὁ «Κρά-Κρά», ἐφοδιασμένος μετὰ βενζίναν καὶ τροφίμα διὰ μακρινὴν πτήσιν, ἀνυψοῦτο ἀνωθεν τοῦ Νεῖλου καὶ ἠκολούθει τὸν ροῦν του. Ἐξαναπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὰς Πυραμίδας, διεσχίσσαμεν τὸ Μεντίνε-ἔλ-Φαγιούμ, (ἀνοίξατε τὸν χάρτην σας διὰ νὰ παρακολουθήσετε τὴν πορείαν μας) εἰς τὸ Ἄσσιοι: διήλθομεν ἀνωθεν πλείου, τοῦ ὁποίου οἱ ἐπιβάται μᾶς ἀνευφάνθησαν καὶ

πρὶν δύσει, ὁ ἥλιος, ἐφθάσαμεν καὶ κατήλθομεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν.

Κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξίδι, οὔτε κἀν ἐσκέφθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς θαυμάσιους ναοὺς τῶν Θηβῶν. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξενιθήσαμεν, Ἄνεμος ἀρκετὰ ἰσχυρός, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν δεξιόθεν, διηκόλυε τὴν φοβεράν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσα ἀπὸ τὸν κινήτρά μας. Ὁ «Κρά-Κρά», διατηρούμενος εἰς ὕψος διακοσίων μέτρων, ἐκίμαγε τὴν ἐνεργητὰ χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ὁ δρόμος μας ἐτυντομεθῆ χάρις εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ ἔσπας μᾶς ἤραγλασε νὰ κόψωμεν κατ' ὄρθον γωνίαν τὴν ἀπέραντον καμπύλην, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἀπὸ τοῦ πρῶτου μέχρι τοῦ τετάρτου του καταρράκτου. Τὴν ἴδιαν ἐσπέραν, ὑπὸ οὐρανὸν κατ' ὄρθον, κατήλθομεν εἰς τὸ Καρτούμ, ὅπου οἱ ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἐπέυσαν νὰ μᾶς περιποιηθῶν καὶ νὰ μᾶς δώσουν πᾶν ὅ,τι ἐχρειαζόμεθα.

Ἀναπαυθέντες ἐκεῖ καὶ ἀνανεώσαντες τὰς προμηθείας μας, ἀνεχωρήσαμεν τὴν ἐπομένην, φέροντες ἐκ περισσοῦ καὶ ἓνα βάρος δέκα χιλιogramμων, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς ὀμιλήσω ἀργότερα...

Ἐγκατελείψαμεν μετ' ὀλίγον τὸν ποταμὸν, διὰ νὰ κολουθῶμεν μίαν εὐθείαν γραμμὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρεπε πλέον νὰ ἐξέλθωμεν. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμπορέσαμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν ταχύτητά μας καὶ νὰ διασχίσωμεν ἀπέραντον ἔκτασιν ἐλῶν καὶ ἄμμων, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐφθάσαμεν εἰς Ἐλ-Ὀμπεῖδ.

Περὶ τὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ Κρά-Κρά ἐξεδήλου τὴν ζωηρότερον ἐκπληξὴν καὶ ὅτι ἡ Βαβέτα, καταβεβλημένη ἀπὸ τὸν καύσωνα, ἐκτιμᾶτο σχεδὸν διαρκῶς. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ χειρίζωμαι τὴν μηχανήν μου. Καὶ συγχρότα θὰ μὲ ἐπαίρην ὁ ὕπνος, ἡ νάρκη, ἂν δὲν ἤσθανόμην μετὰ τῶν ποδῶν μου τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἶχαμεν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ Καρτούμ, τὰ δέκα ἐκεῖνα χιλιogramμα μελινίτιδος, τὰ ὁποῖα θὰ μὲ ἐχρησιμοῦσαν ὡς...

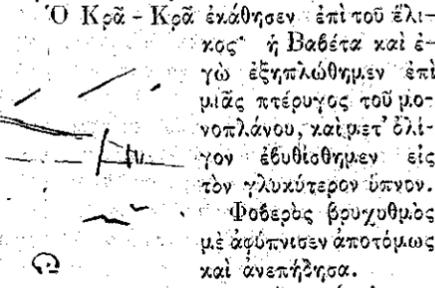
ἐπισκεπτήριον διὰ τὸν Σουλτάνον τοῦ Μασσαλίτ.

Ἐπρωχώρομεν, ἐπρωχώρομεν... Ἐνῶ διεσχίζαμεν μίαν ἀπέραντον πεδιάδα, ὁ κινήτῃρ εἶχε μερικὰς ἀφλογιστίας... Ἐντύχως ἤμπορέσαμεν νὰ διανύσωμεν ἀκόμη ὀλίγα χιλιόμετρα καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς ἓνα ἐκτεταμένον ἀγρόν,

ὅπου κατήλθομεν πλησίον μᾶς πηγῆς. Καὶ τὰ δύο δοχεῖα τῆς βενζίνης ἦσαν κενά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ σταμάτισμα ἦτο ὀριστικόν, διότι ἀπὸ ποῖον ἤμποροῦσαμεν νὰ ζητήσωμεν βενζίναν ἐν μέσῃ Ἄφρικῃ, ἐν μέσῃ ἐρήμῃ;... Ἡ συμφορὰ μας ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἀμέσως μᾶς ἀπήλπισε καὶ μᾶς κατέβαλε. Καθισμένοι πλησίον τῆς πηγῆς, ἡ Βαβέτα, ὁ Κρά-Κρά καὶ ἐγὼ, ἐγευματίσαμεν ὄχι βέβαια μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπειτα μᾶς ἐκυριεύσαν ἡ κούρασις, ἡ νύστα, καὶ ἀπερασίσαμεν νὰ ἀναβάλωμεν διὰ τὴν ἐπομένην τὰς φροντίδας καὶ τὰς θλίψεις. Πρῶτα ὁ ὕπνος!

Ὁ Κρά-Κρά ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἔλικος ἢ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθημεν ἐπὶ μᾶς πτέρυγας τοῦ μονοπλάνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθισθήμεν εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον. Φοβερὰς βρυγυθμὸς μετ' ἀφύπνισεν ἀποτόμως καὶ ἀνεπήδησα. — Λεοντάρι!

Μόλις ἐσκέφθη τὸν βασιλέα τῶν ζώων καὶ μάλιστα ἀνοίξα τὰ μάτια, ὅταν μίαν μεγάλην σκιά παρουσιάσθη ἐμπρὸς μου, μὰ τόσο μεγάλη, ὥστε μὲ ἐφάνη ἀπέραντος... Εἶχε πλησιάσῃ, τόσο, ὥστε ἔκαμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπλησίασεν ἀκόμη περισσότερο καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τριγυθμὸς. Ἡ σκιά ἐπέσεν ἐπὶ τῆς μηχανῆς μας, ἔσπασε μετὰ τριγυθμὸν ἓνα σκαλοπάτι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἄλλ' ἡ ἔφοδος αὐτῆ ἔκαμε τὸν ἔλινα νὰ προσκόψῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν ὁ κινήτῃρ ἔκαμε μίαν τελευταίαν ἐκρηξίν, ἐνῶ ἡ ἐκλυσις τῶν φλεγόμενων ἀερίων ἐρρίψεν εἰς τὸ σκότος μίαν λάμψιν ἐξαφανικὴν... Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά φοβερὰς σιγῆς, βρυγυθμὸς ἀντήχησε μακρόθεν. Τότε ἐνόησα τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη πλησίον μας: Τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἦλθε κ' ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ «Κρά-Κρά», κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ λέοντος, εἶχε παραλύσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ εἶχεν ἐξαπλωθῆ κατὰ γῆς. Ὁ λέων πάλιν ἐφοβήθη ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν λάμψιν τοῦ παρήγαγεν ὡς ἐκ οὐρανοῦ ἡ μηχανὴ μας. Καὶ ἐπράπη εἰς φυγὴν. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἀρὰ γε;... Ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν εἶχα νὰ χάσω οὔτε στιγμήν... Ἠρπασά ἐν ἀπὸ τὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο διὰ πᾶν

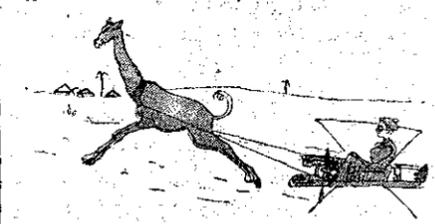
ὅπου κατήλθομεν πλησίον μᾶς πηγῆς. Καὶ τὰ δύο δοχεῖα τῆς βενζίνης ἦσαν κενά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ σταμάτισμα ἦτο ὀριστικόν, διότι ἀπὸ ποῖον ἤμποροῦσαμεν νὰ ζητήσωμεν βενζίναν ἐν μέσῃ Ἄφρικῃ, ἐν μέσῃ ἐρήμῃ;... Ἡ συμφορὰ μας ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἀμέσως μᾶς ἀπήλπισε καὶ μᾶς κατέβαλε. Καθισμένοι πλησίον τῆς πηγῆς, ἡ Βαβέτα, ὁ Κρά-Κρά καὶ ἐγὼ, ἐγευματίσαμεν ὄχι βέβαια μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπειτα μᾶς ἐκυριεύσαν ἡ κούρασις, ἡ νύστα, καὶ ἀπερασίσαμεν νὰ ἀναβάλωμεν διὰ τὴν ἐπομένην τὰς φροντίδας καὶ τὰς θλίψεις. Πρῶτα ὁ ὕπνος!

Ὁ Κρά-Κρά ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἔλικος ἢ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθημεν ἐπὶ μᾶς πτέρυγας τοῦ μονοπλάνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθισθήμεν εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον. Φοβερὰς βρυγυθμὸς μετ' ἀφύπνισεν ἀποτόμως καὶ ἀνεπήδησα. — Λεοντάρι!

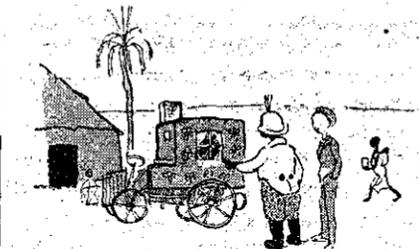
Μόλις ἐσκέφθη τὸν βασιλέα τῶν ζώων καὶ μάλιστα ἀνοίξα τὰ μάτια, ὅταν μίαν μεγάλην σκιά παρουσιάσθη ἐμπρὸς μου, μὰ τόσο μεγάλη, ὥστε μὲ ἐφάνη ἀπέραντος... Εἶχε πλησιάσῃ, τόσο, ὥστε ἔκαμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπλησίασεν ἀκόμη περισσότερο καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τριγυθμὸς. Ἡ σκιά ἐπέσεν ἐπὶ τῆς μηχανῆς μας, ἔσπασε μετὰ τριγυθμὸν ἓνα σκαλοπάτι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἄλλ' ἡ ἔφοδος αὐτῆ ἔκαμε τὸν ἔλινα νὰ προσκόψῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν ὁ κινήτῃρ ἔκαμε μίαν τελευταίαν ἐκρηξίν, ἐνῶ ἡ ἐκλυσις τῶν φλεγόμενων ἀερίων ἐρρίψεν εἰς τὸ σκότος μίαν λάμψιν ἐξαφανικὴν... Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά φοβερὰς σιγῆς, βρυγυθμὸς ἀντήχησε μακρόθεν. Τότε ἐνόησα τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη πλησίον μας: Τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἦλθε κ' ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ «Κρά-Κρά», κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ λέοντος, εἶχε παραλύσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ εἶχεν ἐξαπλωθῆ κατὰ γῆς. Ὁ λέων πάλιν ἐφοβήθη ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν λάμψιν τοῦ παρήγαγεν ὡς ἐκ οὐρανοῦ ἡ μηχανὴ μας. Καὶ ἐπράπη εἰς φυγὴν. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἀρὰ γε;... Ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν εἶχα νὰ χάσω οὔτε στιγμήν... Ἠρπασά ἐν ἀπὸ τὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο διὰ πᾶν

ὅπου κατήλθομεν πλησίον μᾶς πηγῆς. Καὶ τὰ δύο δοχεῖα τῆς βενζίνης ἦσαν κενά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ σταμάτισμα ἦτο ὀριστικόν, διότι ἀπὸ ποῖον ἤμποροῦσαμεν νὰ ζητήσωμεν βενζίναν ἐν μέσῃ Ἄφρικῃ, ἐν μέσῃ ἐρήμῃ;... Ἡ συμφορὰ μας ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἀμέσως μᾶς ἀπήλπισε καὶ μᾶς κατέβαλε. Καθισμένοι πλησίον τῆς πηγῆς, ἡ Βαβέτα, ὁ Κρά-Κρά καὶ ἐγὼ, ἐγευματίσαμεν ὄχι βέβαια μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπειτα μᾶς ἐκυριεύσαν ἡ κούρασις, ἡ νύστα, καὶ ἀπερασίσαμεν νὰ ἀναβάλωμεν διὰ τὴν ἐπομένην τὰς φροντίδας καὶ τὰς θλίψεις. Πρῶτα ὁ ὕπνος!

Ὁ Κρά-Κρά ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἔλικος ἢ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθημεν ἐπὶ μᾶς πτέρυγας τοῦ μονοπλάνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθισθήμεν εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον. Φοβερὰς βρυγυθμὸς μετ' ἀφύπνισεν ἀποτόμως καὶ ἀνεπήδησα. — Λεοντάρι!

ἐνδεχόμενον ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου. Ἐπρωχώροσα κατόπι ψηλακῆται ἕως τὸ σταματηθῆν σκαλοπάτι καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη τὸ θερμὸν σῶμα ἐνὸς ζώου μετὰ τὸν τριγυθμὸν, ὅπως τῆς ἀγελάδος. Ἐψηλάφησα εἰς τὸ σκότος διὰ νὰ εὕρω τὸν λαμὸν τοῦ ζώου καὶ νὰ τοῦ περάσω τὴν θηλειάν. Ἦτο ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους αὐτοῦ, ἡ τοῦ φόβου ὁ ὁποῖος μ' ἔκαμνε νὰ τρέμω; Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ ὁ λαμὸς αὐτὸς μὲ ἐφάνη ἀτελείωτος... Ἐπιτέλους ἤυρα τὴν κεφαλὴν, ἡ ὁποία μὲ ἐφάνη σχεδὸν ὡς κεφαλὴ ἵππου... Ἐπέρασα τὴν θηλειάν... Τὸ ζῶον ἔκαμε νὰ σηκωθῆ... Ἐγὼ ἐτράθηξα τὸ σχοινί... Τὸ ζῶον ἐκάθησε πάλιν ἡσυχᾶ... Ἐμείνε περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν... Ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ σελήνη καὶ μᾶς ἐφώτισε. Τότε εἶδα ὅτι εἶχα συλλάβῃ, μίαν καμηλοπάρδαλιν! Ἡ καμηλοπάρδαλις αὐτὴ μ' ἐκύτταξε μετὰ μὲγάλα περίτρομα μάτια, ἀλλὰ δὲν ἐφάνετο διατεθειμένη νὰ ντισταθῆ, ὅταν, ἀπὸ μακρῶς, ἠκούσθη πάλιν βρυγυθμὸς. Ἀποτόμως τὸ μεγαλόσωμον ζῶον ἐσηκώθη, πέρασεν τὸν «Κρά-Κρά» καὶ ἀφυνίχον τὴν Βαβέταν. Ἄλλ' ἡ θηλειὰ μὲ ἐτελείωνεν εἰς δύο ἴσα σχοινία, τὰ

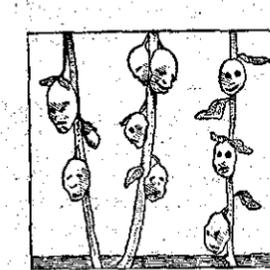
ὅποια ἔδρασε εἰς τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τοῦ ἀεροπλάνου. Ἡ Βαβέτα ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐδωλιὸν τῆς ἐγὼ ἐπήδησα εἰς τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἡ καμηλοπάρδαλις, τρομαγμένη ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενον λέοντα, ἤρρισε νὰ τρέχῃ, μετὰ φοβεράν ταχύτητα, παρασύρουσα

καὶ τὸ μονοπλάνον, ὅπως ἓνα καλὸ ἄλογο θὰ ἐτραβοῦσεν ἓνα ἐλαφρὸ ἀμαξάκι. Εἶνε περὶ τὸν νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ τιμὰν καὶ τὰ τρανάγματα τῆς νυκτερινῆς μας αὐτῆς ἀμαξοδρομίας, διότι τὰ φαντάζεσθε εὐκόλως. Τὸ πρῶτ' ὅμως εὐρέθημεν πλησίον ἐνὸς ἀράπικου χωριοῦ. Πλήθον πολέμιστῶν ἐτρέξαν εἰς πρῶ πάντησιν μας καὶ ἐτρόμαξαν τόσο πολὺ τὴν καμηλοπάρδαλιν, ὥστε μ' ἐν ἐξῆλλον, ἀπεγνωσμένοι σκίρτημα, ἔσπασε τὰ σχοινία καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν μετὰ ἰλιγγιώδη καλπασμόν.

Ὅταν εἰ ἀραπάδες μᾶς ἐπλησίασαν, ὑπεκλίθησαν βαθύτατα καὶ μᾶς ἐξεδήλωσαν διὰ νευμάτων τὸν μεγαλῆτερον σεβασμόν. Ὁ ἀρχηγὸς των ὠνομάζετο Μπανταμπου-Ἀραμπά. Ἦτο καλὸς ἄνθρωπος. Ὁμιλοῦσε ὀλίγα ἰταλικά, ἐπειδὴ εἶχε φίλ ἐξένησῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μαρσάν. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ εἶχε καὶ αὐτοκίνητον! (Ἐπειὰ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

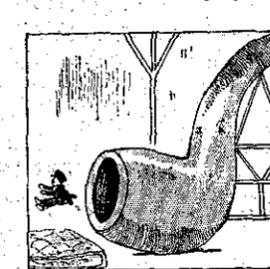
Περίεργον φυτὸν

Μὴ νομίζετε ὅτι ἔχετε ἐμπρὸς σας τὴν εἰκόνα καμμίας πόλης τοῦ Φεξ ἢ ἄλλης πόλεως τοῦ Μαρρόκου, ὅπου συνειθίζουνα

κρεμαῖν τὰ κομμένα κεφάλια τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Σουλτάνου! Ὅχι, εἶνε ἀπλῶς μίσχοι φυτοῦ, τοῦ ὁποίου εἰς καρποί, διανοιγόμενοι διὰ νὰ ρίψουν τοὺς σπέρους, φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀνθρώπινα κεφάλια. Τὸ περίεργον αὐτὸ φυτὸν εἶνε ἐκ τοῦ εἶδους τῶν χιριραδοειδῶν, ὅπως τὸ κοινῶς λεγόμενον στόμα τοῦ-λὺ-ο-υ, κτλ.

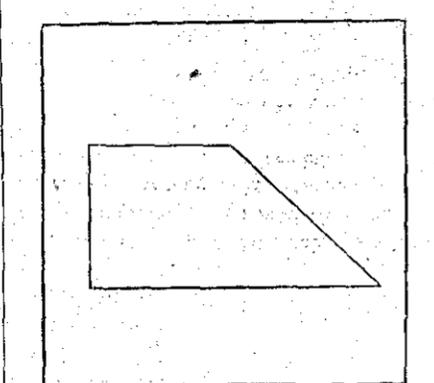
Νέον γύμνασμα

Ἡ πελωρία αὐτῆ πίπα εἶνε τώρα μίαν ἀπὸ τὰς «ἐλξείας» τοῦ Λονδίνου. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ ἓνα παιγνίδι ἀγαπητότατον εἰς τοὺς Ἄγγλους. Εἰσεργάζεται κανεὶς ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς πίπας, ὀλισθαίνει μετὰ τῆς ἐστίας τῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σφενδονίζεται ἀποτόμως ἐπάνω εἰς ἓνα στρώμα. Λέγουσιν ὅτι ἡ ἀσθῆσις εἶνε ἡδονικωτάτη.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

Α') Πρόβλημα γεωμετρικόν

Τὸ σχῆμα τοῦτο, διὰ τεσσάρων γραμμῶν, νὰ διαιρεθῆ εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Β') Παίγνιον

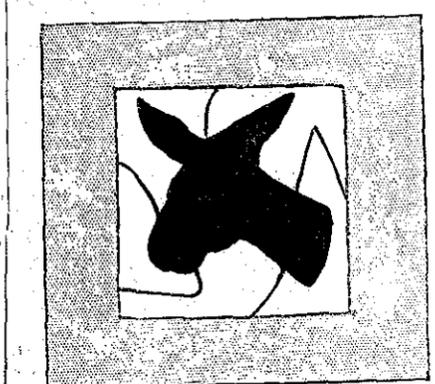
ΠΟ	ΤΡΙ	ΚΟ	ΚΑ	ΝΑΥ
ΔΕ	ΡΙΝ	ΔΑ	ΠΑΙ	ΧΑΙ
ΛΙΣ	ΘΟΣ	ΜΑΙ	ΟΝ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε πόλεις τῆς Πελοποννήσου.

Ἀθλῶσις: Κάθε σποδρμητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῆ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπείδου), συνοδευθῶν τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δελτακίλιον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δ-

λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῆ ἀπὸ τὰ δελτακίλια, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἐν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῆ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῆ).

Λύσεις τοῦ Παίγνιου καὶ τοῦ Προβλήματος τοῦ 18ου φυλλαδίου

α) Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ πέντε τεμάχια ὥστε τὸ ἐν τῇ μέσῃ κενὸν νὰ σχηματίσῃ κεφαλὴν ὄνου.

		3	5		
	4	1	9	0	6
8					2

β) Οὕτω θὰ τοποθετηθῶν εἰς ἀριθμοί, διὰ νὰ ἔχωμεν εἰς ὅλας τὰς πλευράς τοῦ τριγώνου ἀθροισμα 20.

162 τὸν Ὀδῶν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Σύνδρομη τοῦ Κεφ Β

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἦσαν ὀλίγαι ἡμέραι ποῦ εἴχαμεν μετωκίση εἰς τὴν ἔξοχόν, ὅταν με ἐπλησίασε μία Ἑβραία κόρη, ἣ ὅποια παρεθέρισεν ὁμοίως ἐκεῖ, καὶ ἤρχισε νὰ με παρακαλῆ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυλίτσας μου. — Βλέπετε, μοῦ εἶπε, καὶ ἐγὼ ὀνομαζομαι Ρόζα, ὅπως ἡ σκύλλα! καὶ ἐδῶ ὅλοι γελοῦν μαζί μου.

Ἐγὼ ὅμως ἐδήλωσα, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τοῦ ζῴου μου, ὅτι ἐπιτηδῆς δὲν τὸ ὀνόμασα ἐτοί, ὥστε δὲν πρόπει νὰ παραπονηθῆται. Ἡ Ἑβραία Ρόζα ἐφυγεν ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἡμέραν με παρεκάλεσε διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, καὶ ἄλλην ἀκόμη: ἐγὼ ὅμως ἔλεγα «πὺς ἤμπορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυλίτσας μου; πταίω ἐγὼ ἐπειδὴ ὀνομάζεται καὶ ἐκεῖνὴ ἐτοί;»

Ἡ Ἑβραία ἐβαρύνθη νὰ με παρακαλῆ. Ἐπέρασεν ἕνα διάστημα, ὅταν ἣ ὥραία μου «Ρόζα» ἀπέκτησε σκυλάκια. Μίαν ἡμέραν ἔρχεται ἣ Ἑβραία Ρόζα καὶ με θερμοπαράκαλει νὰ τῆς χαρίσω ἕν ἀπὸ αὐτά. Ἐγὼ ἐπῆρα τὸ ἀσχημότερον καὶ τῆς τὸ ἔδωσα. Ἐκείνη με ἠχαρίστησε, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἔφυγεν.

Ἐκαθήμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κήπον καὶ ἔξαφνα ἀκούω τὸ ὄνομά μου. Στρέφω νὰ ἰδῶ ποῖος με φωνάζει καὶ τὶ νὰ ἰδῶ; ἦτο ἣ Ἑβραία Ρόζα καὶ ἐφώνησε τὸ σκυλάκι τῆς ποῦ τῆς εἶχα χαρίσῃ. Μοῦ ἦλθε νὰ σκάσω! Τὸ σπάνιον ὄνομά μου, ὄνομα Ἑλληνίδος ἡρωίδος νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἕνα σκυλί; Ἄλλὰ τί ἤμποροῦσα νὰ κάμω; Τὴν εἶχα πάθῃ!.. Ἐκαμνα κ' ἐγὼ τὴν ἀδιάφορον...

Δάφνης Κλωνάρι

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ

Τὰ μάτια μου ἐφευγαν σιχνά ἀπὸ τὸ κέντημα καὶ παρήκολούθουν ὅσα συνέβαινον εἰς τὸν δρόμον. Αἰφνης βλέπω νὰ περνᾷ μία γυναικίνα λεπτὴ καὶ ὑψηλὴ, ποῦ ἀπὸ τὴν μελαγχολία ἣ ὅποια ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ τὰ μαῦρα πενιχρὰ ἐνδύματά τῆς ἐφαίνετο δυστυχῆς... Ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ ἕνα ἀγοράκι ἕως ἐπὶ τὰς ἐτῶν με χλωμὴ ὄψιν καὶ μαῦρα φορέματα. Ἦτο φανερὰ χήρα καὶ ὄρφανό. Ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ παροδρόμιον ἤρχετο ἕνα παιδάκι τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας χαριτωμένο, με πολὺ κομψὰ φορεματάκια τὸ ὅποιον ἠκολοῦθεῖτο εἰς ὀλίγων βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ξένην παιδαγωγὸν τοῦ ἐκρατοῦσεν ἀφθονα ἀνθὴ ἀμυγδαλιάς, ἀνθὴν συμβολίζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν.

Ὅταν τὰ δύο παιδιὰ ἐπληροῦσθησαν τὸ μικρὸ ὄρφανό, βλέπον τὰ ἀνθὴ τῆς ἀμυγδαλιάς ἐφιθύρισε κλαυθμηριστά: Γὰρ κῦτταξε μητέρα, τί ὥραία λουλούδια!

Τὸ πλούσιό κ' εὐτυχισμένο ἀγόρι, στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, ἐκοίψεν ἕνα ἀνθισμένο κλάδο ἀμυγδαλιάς καὶ με γλυκὸ χαμόγελο ἐπλησίασε τὸ μικρὸ ὄρφανό καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγον: — Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσουν, πάρε!

Καὶ ἐτοί γιὰ μίαν στιγμὴ καὶ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο παιδί ἐφάνηκε χαρούμενο.

Καὶ ἐγὼ ποῦ παρακολουθοῦσα τὴν σκηνὴν, ἐφρίγησα καὶ ἐδάκρυσα ἀπὸ συγκίνησιν εἰς τὴν συννέησιν αὐτῆν τῶν ἀθῶων παιδικῶν καρδιῶν τῶν.

Ἄγγελος τοῦ Πόνου

ΕΚΕΙ!..

Ἐκεῖ ἔς τῆς λίμνης πέρα τὰ ἡσυχὰ νερά, ὀλόχρυσες ἀχτίδες σκορπίζει με χαρὰ τὸ γελαστό φεγγάρι, ποῦ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ προβαίνει ἣ μορφὴ τοῦ ζ' τὸν καθαρὸ οὐρανό.

Ἐκεῖ κοντὰ νεράϊδες μ' ὀλόχρυσα μαλλιά σκορπίζουσι 'ς τ' ἀγέρτῃ χαρῶπι λαλιά. Καὶ ὅλες μαζί καθόνται 'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθῆρα καὶ λένε τραγουδάκια με γέλια καὶ χαρὰ.

Ἐκεῖ, ἀπ' τὰ κλωνάρια ποῦ ἡσυχὰ λυγίζον, τῆς νύχτας ἣ δροσοῦλες ποῦ ἀπάνω τους καθίζουσι, 'ς τὸ νοτισμένο χῶμα 'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα σταλάζουσι σὰν δάκρυα ἀπὸ χαρὰ πεμένα.

Ἐκεῖ καὶ ἣ ψυχὴ μου σὲ πίστης φῶς λουραμένη μὲς τ' ἀσημένιό βράδυ κάποια στιγμὴ διαβαίνει... Ἐκεῖ 'ς τῆς λίμνης πέρα τὰ ἡσυχὰ νερά, ἐκεῖ ποῦ πάντα μένει ἣ ὀρμηρὴ χαρὰ!

Τσιγγαρέλα

Ο ΕΓΥΠΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ὁ πλούσιος κ. Β. εἶχε τραπέζιν. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν ὑπῆρχον πλην ἑνός: ἔλειπεν ἣ συναγοῖδα. Καταστενοχωρημένος στελλεῖ, ζητεῖ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει πουθενά. Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἕνας ψαράς φορτωμένος μίαν μεγάλην συναγοῖδαν. — Τέλος πάντων! ἀνεκράξεν ὁ κ. Β. ἀνα-

κουφριζόμενος. Καὶ πόσο μοῦ τὴν πούλες; — Ἐκατὸ ξυλιές, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ψαράς.

- Ἀστεύεσαι;
- Καθόλου ἀπειναγτίας μιλῶ σοβαρώτατα. Δὲν δεχομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕκατὸ ξυλιές.
- Καλὰ λοιπόν, δός του τες! εἶπεν ὁ κ. Β. πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρητῶν. Ἐκατό... ἀλλὰ ὄχι πολὺ δυνατῆς.
- Ὁ ὑπηρέτης ἀρχισεν.
- Ἄλλ' ὅμα ἐφθασεν εἰς τὰς πενήντα, ὁ ψαράς ἐφώνησεν:

- Ἄλτ!
- Πῶς;
- Τῆς ἄλλες πενήντα εἰς τὸ θυρωρὸ σας.
- Καὶ γιατί;
- Γιατί πρὶν νὰ με ἀφίση νὰ μῶ, με ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ τοῦ ἔδωκα τὸ μισὸ ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔπειρα γιὰ τὴ συναγοῖδα. Κρατῶ τὸ λόγο μου!

— Μάλιστα! ἐφώνησεν ὁ κ. Β. Τῆς ἄλλες πενήντα εἰς τὸ θυρωρὸ — καὶ δυνατῆς! Παμφῶς

ΕΥΤΥΧΩΣ ΟΧΙ!

Ὁ Μέγας Πέτρος ἐπεσκέφθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος τὸν κύριον τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας Φρειδερίκος δ' Α', φιλοξενῶν τὸν Πέτρον, τὸν συνῴδουσαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν. Οἱ δύο μονάρχαι ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου καὶ μεγαλοπρεπῆς πανόραμα ἐξετυλίγη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Ὁ μέγας Πέτρος ἐξήγει εἰς τὸν Φρειδερίκον τὸ πολιτικὸν του σύστημα:

— Θέλεις, τοῦ εἶπεν ἀφρων, νὰ σὰς δώσω μίαν ἰδέαν τῆς ἐξουσίας μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνη τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φρειδερίκου, ὁ ἰδρυτῆς τῆς Ρωσικῆς μοναρχίας ἔκαμε νεῦμα πρὸς ἕνα κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του, καὶ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἄβυσσον ἥτις ἠνοίγετο πρὸ τῶν ποδῶν τῶν:

— Πῆδησε! τὸν διέταξεν. Ὁ κοζάκος ἐκτύπησε τὸν Τσάρον, τὸν ἐχαιρέτισε, καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἐπήδησεν εἰς τὸ κενόν.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μέγας Πέτρος, στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Δανιμαρκίας. Ἐχστε σεῖς τοιοῦτους ὑπηκόους; — Εὐτυχῶς ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος. [Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Φιλόπατρις Ἰων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλή ἔφαγε κρυφὰ τὸ ἥμισυ ἑνὸς πιάτου κρέμας. Ἡ μητέρα τῆς τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τῆς λέγει: — Ἄν εἶγες, ἐσὺ κόρη καὶ σοῦ ἔκαμνε τέτοιο πρᾶγμα, τί θὰ τῆς ἔλεγες; — Ἰγώ; ἀπεκρίθη ἣ Λιλή; θὰ τῆς ἔλεγα: φάγε τώρα καὶ τὸ ἄλλο μισό, ἀλλὰ μὴ τὸ ξανακάμης. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Παμφῶς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 12 Ἀπριλίου 1911

ΗΛΙΑΣ Α. ΙΩΑΚΕΙΜΟΠΟΥΛΟΣ (Ἐν Κωνσταντινουπόλει) Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σκληρῆ Σκληριά

Εἰς τὸν 120ὸν Διαγώνισμόν τῶν Λύσεων. [Ἰδε Διάπλασιν 1911, σελ. 91.]

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

Τ' ΑΓΡΟΛΟΥΤΟΥΔΟ

Κρινάκι, τὸ πάνωρο ποῦ εἶχε χρῶμα τοῦ ρόδιου τῆς δόσης οὐρανοῦ, Προσεκτικὰ ζερρίζωσεν ἀπ' τὸ χῶμα, Κοράσι σὴν ραχοῦλα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ πρόσχαρῃ τὸ φέρνει στὸν ἀνθῶνα τοῦ κήπου τῆς καὶ ἐκεῖ ἀπαλ' ἀπαλά. Τὸ ἐφύτιψε... Μ' αὐτ' ὅπως τὸ χερμῶνα, Ριγεῖ καὶ ξεψυχάει δειλά - δειλά.

Τὰ λουλούδα τοῦ ἀνθῶνα τὸ κεττάζουσι. Παράξενα, καὶ ὡς τὸ εἶδαν νεκρῶ, Μὲς ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους στενάξουσι, Ἄς δάκρυ εἶνε ἣ δροσοῦλα τους πικρὸ!...

(Κατὰ τὸν Julien Ochsé)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληπθῆ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκὸν ἀπωλείας ἣ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ διὰ τὰς ὥραϊας Πασχαλινὰς τῶν κάρτας καὶ εὐχὰς τοῦ φίλου μου: Καμάρι τῶν Γουέων, Ἐλευθεροῦ Ἑλλάδα, Νέλικε, Κερκυραϊκὴν Ἀῦραν, Πλοῖορχον Νέμον, Ἀῦραν τοῦ Ἐυρίπου, Γενναίωρχον Ἑλληνοῖδα, Λαδοναῖον, Ἐρωῖδα τοῦ Σουλίου, Ὀνειρον Δούλου Ἑλλήνος, Βιθυνὴν Ἑλληνοπόβλιαν, Κάροιν, Σιλιφίδα, Γεώργιον Ν. Κοιτῆν, Χρήσιον Σολομωνίδην, Ἀνδρῶνιον Ἀνδοῖον, Υπερήφανο Γλασεμί καὶ Νεράϊδα. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιὰ μου.

Ἐλαῖς τῶν Υποδοῦλων, ἣ παρεξήγησις εἶνε φανερὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἐνομοῖσατε, ὁ φίλος σου καὶ σύ, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὰ κανόνια τοῦ πολέμου, τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνῶ ὁ συνεργάτης μου ὀμιλοῦσεν ἀπολύτως διὰ τὰ κανόνια τῶν παραταξῶν, τῶν τελετῶν, τὰ ἀσφαῖρα, ποῦ κἀμνον μόνον κρότον. Ἡ διαφορά, βλέπετε, εἶνε μεγίστη! Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτὴν παρεξήγησιν τὰ πῆρατε δλα ἀνάποδα καὶ ἐφθάσατε εἰς συμπεράσματα, τὰ ἐναντία ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ἐπρεπε νὰ φθάσατε. Δι' αὐτό, ἀντὶ νᾶπαντήσω εἰς τὰς φοβερὰς ἐρωτήσεις σας, προτιμῶ νὰ σὰς ἐκνεθυμίσω, ὅτι χρειάζεται καὶ κάποια ἰσραρχία καὶ ὅτι εἶμεθα μικροὶ νὰ διδάσκωμεν πατριωτισμὸν, ἣ ὅτι δῆποτε ἄλλο, εἰς ἕνα ἐπιστήμονα, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Μάθετε ἀκόμη ὅτι ἀσφαλέστερα θὰ λυτρωθῶν οἱ ὑπόδουλοι, ὅταν οἱ ἐλεύθεροι γίνουσι ἀνθρώποι.

Τὸ Χρυσάνθεμον μοῦ γράφει: «Ἀληθεῖα αὐτὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε διασκεδαστικώτατα. Ἐνῶ ἤμουν ἀρρωστος στὸ κρεβδᾶτι μοῦ τὰ φέρουσι, Φαντάσου τὴ χαρὰ μου, μὴ εἶδα ἀπ' ἔξω ὅτι ἦτο ἀπ' τῆς Διάπλασις. Σπεύδω νὰ τᾶνοήσω καὶ ἀκόμη περισσότερο εὐχαριστήθηκα, ὅταν εἶδα ὅτι ἦσαν Μικρὰ Μυστικὰ. Δι' αὐτὸ ἄρα σήμεραν κάμνω καὶ ἄλλας προτάσεις.

Μέλαν Ἰππότα, ἣ Κραυγὴ Νίκης ἐξήρесе ἀπὸ τὸ «σαλόνι» τῆς τοῦς μὴ ἔχοντας ψευδώνυμον, διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἐστὶλα ὅ,τι ἐξήγησε.

Μάργα-Γεώργου, ἣ περὶ ἧς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομητρια. Κ' ἐγὼ συμφωνῶ, ὅτι οἱ τελευταῖοι τόμοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν παλαιῶν καὶ προπάντων, ὅπως λέγεις, χάρις εἰς τὰ Νέα καὶ Περίεργα, τὰ Πράγματα καὶ Θαύματα, τὰς Γελοιογραφικὰς Σειράς καὶ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἡ ἀλληλογραφία ἴσως καθυστερεῖ εἰς ζωηρότητα, ἀλλὰ δι' αὐτὸ πταῖουν οἱ σημερινοὶ ἀλληλογραφεῦντες, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε ὅσον οἱ ἄλλοτε ζωηροί.

Ἀῦρα τοῦ Ἐυρίπου, τὸ πρῶτον βραβεῖον οἰουδῆποτε διαγωνισμοῦ ἀφικρεῖ πλέον τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀθρόου... Ὁ λαβὸν δηλαδὴ Α'. βραβεῖον εἰς ἕνα οἰουδῆποτε διαγωνισμὸν, δὲν διαγωνίζεται πλέον πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ Ἀθρόου.

Προσοδοκία τῶν Σκλάβων, εἰμπορῶ λοιπόν νὰ καυχῶμαι ὅτι ἐπανέφερα τὸ μεδίωμα εἰς τὰ χεῖλῃ τοῦ θετλιμμένου θείου σου! Εἰπέ του χαριετίσματα καὶ τὸν εὐχαριστῶ ποῦ με ἀγαπᾷ τόσο. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ὑπερήρесе. Δευκὴ Θεά, στείλε μου καὶ κανένα ἄλλο Παιδικὸν Πνεῦμα, πετὸ παιδικῶν. Γράφε μοι καὶ κάπως συχνότερα, νὰ βλέπω τί κάμνεις καὶ πῶς περνᾶς. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον αἱ «Πτῆσις τοῦ Κρά-Κρά».

Ὅχι, Μυσταῖς, δὲν εἶνε οὔτε προσβολὴ οὔτε περιφρόνησις τὸ νὰ μὴ λάβῃς ἀπάντησιν εἰς πρότασίν σου περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Ἄλλοι δὲν ἀνταλλάσσουσι κατ' ἀρχὴν,

ἄλλοι δὲν βλέπουσι τὰς προτάσεις, ἄλλοι ἀνταλλάσσουσι μόνον μετ' ἑαυτοῦς τὸν κτλ. Φαντάσου ὅτι σήμεραν, κάποιος φίλος μου γράφει καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἰμπορῆ νὰ στείλῃ τετράδια εἰς μερικὸς ποῦ τοῦ ἐπρότειναν πρὸ πολλοῦ καιροῦ, διότι τότε εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ διαβάζῃ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. Θὰ εἶχον δικαίον λοιπόν ἂν προσεβάλλοντο, ἂν τὸ εὐεώρουν περιφρόνησιν, αὐτοὶ ποῦ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν φίλον μου αὐτόν, ὁ ὅποιος δὲν εἶδε κἂν τὰς προτάσεις τῶν;

Μοῦ ἄρεσε ἣ πρώτη ἐπιστολὴ σου, Ἀλκαίε, καὶ ἐλπίζω νὰ ἔχῃ καὶ συνέγειαν. Κ' ἐδῶ εἴχαμεν ἀσχημον καιρὸν τὸ Πάσχα. Ἐβρεχεν ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράζιν ραγδαίως.

Πῶς τὸ ἔπαθες, Μικρομέγα, νὰ μοῦ γράψῃς κ' ἕνα γράμμα μετὰ τὰ σωστά σου; Ἐως τώρα μοῦ ἔγραφες ἀπὸ δύο λόγια στὸ πόδι. Ποῦ τὰ ὄρατα γράμματα ποῦ μοῦ ἔστειλες ἄλλοτε! Ἄλλ' ἂς ἐλπίσω ὅτι τώρα ποῦ ἐξανάγειν ἣ καλὴ ἀρχή, δὲν θὰ τεταπειλάγῃς ἐτοί εὐκολα. Δὲν ἄκοῦς ποῦ λέγουσι ὅτι ἣ ἀλληλογραφία μας δὲν ἔχει τὴν ἀλλοτε ζωηρότητα; Καὶ βέβαια, ἀφοῦ τὰ πιὰ ἔξυπνα παιδιὰ τὴν παραμελοῦν τόσο!...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Τίποτε αὐτὴν τὴν ἔδωμάδα παρὰ μερικὰ Παίγνια, Φαιδρῶ, Π. Πνεύματα, Προβλήματα καὶ λοιπά.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ τιμωρία τοῦ Ἰωάννου» (ἔξω ἀπὸ ἀναγνωσματάρια). «Τὰ δάκρυα» (ἀκατάλληλον). «Φιλανθρωπία» κτλ. «Ἐπαίτης» (ἔξω ἀντίβιον τοῦ θέματος). «Χριστὸς Ἀνέστη» κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἣ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸν δικαίωμασ φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἣ ἀνανοῦσθαι ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουσι εἰς ἀγορία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτησιν.]

Νέα ψευδώνυμα: Σοφὸς Νέτωρ, α. (;;;); Ἀρσενάτης, α. (Γ.Μ.Π.) Μέγας Ναπολέων, α. (Π.Δ.Κ.) Μέγας Στρατηλάτης, α. (Α.Α.Ρ.) Ἑλληνικὴ Σημά, α. (...) Σῦμπαν κ. (?). Ὀνειρώδης Βασίλισσα, κ. (Α.Ρ.) Συριατὴ Ἀῦρα, κ. (Ο.Ο.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεν μυστικὸν ἐγκρίνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸν ἀντίτιμον ὅς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἕκαστον φύλλον, λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ ἀπὸ τοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἣ λιγές. — Προστίθενται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἑτέρας ἴσχυον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ἀντιτιμου, ἣ με ψευδώνυμα καταγγεμένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐπίτιμος παρετίσσεως ἀπὸ τοῦ σημειῖται ποῦ τετράδια δὲν ἀνταλλάσσονται εἰσὶν οἱ προτινόντων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουσι: ἣ Προσοδοκία τῶν Σκλάβων (0) μετὰ Φαιδρῶν Ἀδάμαντα, Ἀνδρῶνιον Ἀνδρῶν, Δούλην Ἡπειρον. — Ὁ Μέγας Στρατηλάτης (0) μετὰ Λατρικὴν Πατρίδα, Μικρομέγαν, Συριανὰν. — Ὁ Μέγας Ἰππότης (0) μετὰ Κραυγὴν Νίκης, Μικρὸν Ἀρσενάτην, Χαριτωμένο Στανράν. — Ὁ Χρυσάνθεμον (0) μετὰ Σκληρὴν Σκλεβιδάν, Φλογεράν τοῦ Βασιλεῖα, Λούμισσαν τοῦ Δάντιου, Ἐλευθεριάν, Γιάννην Ἀγάννην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σημάριαν τοῦ Ἀβέρωφ (εἰμπορείς καὶ τώρα νὰ τοὺς στείλῃς τετράδια, ἀλλὰ μετὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ἔγεινε ἣ πρότασις). Ἀμαρυλλίδα (βραβεῖον ἐστὶλα) ἣ ἐμπιστοσύνην ἐγὼ ἐξύρω καλλίτερα τί εἰμπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ καὶ τί ὄχι! Γεώργιον Ν. Κ. (θὰ συμπεριληφθῇ) Ἀσύρητον Τηλέγραφον

